

Hoe zal ik u ontvangen

door D. A. Cramer-Schaap

*Kerstspelletje voor kinderen van 10—12 jaar, drie meisjes en
zeven jongens + koor van Zondagsschool kinderen.*

MIRJAM, SARA, MARIA. DRIE HERDERS. DRIE KONINGEN. GABRIEL

Twee meisjes zitten met elkaar onder een palmboom te praten.
Koor van kinderen zingt: Maria die zoude naar Bethlehem gaan. (Ned. Volks-
lied pag. 50)

MIRJAM: 't Was gist'ren toch zo druk op straat,
Ik mocht niet buiten spelen.
De vreemdelingen stroomden toe
Op ezels en kamelen.

SARA: Ja, alles trok naar Bethlehem.
Ik moest ook binnen blijven.
De mensen kregen een bevel
Zich op te laten schrijven;
Een ieder in zijn eigen stad
Moest worden ingeschreven,
En Vader zegt: de Keizer zelf
Heeft dit bevel gegeven.

MIRJAM: Het stroomde naar de herberg toe,
Op straat stond 't volk te wachten,
En steeds klonk weer dezelfde vraag:
„Kan ik hier overnachten?”
Heel laat kwam nog een man en vrouw,
De vrouw kon haast niet lopen.
„Ga hier maar in” zei Vader toen,
En deed de staldeur open.
„Hierbinnen lig je lekker warm,
Beschut tegen de regen”.
En stel je voor, toen heeft vannacht
Die vrouw een kind gekregen.

SARA: Een kindje? Zo maar in een stal
Van koeien en van schapen?
Zonder een wieg?

MIRJAM: 't Ligt in de krib
Van 't ezeltje te slapen.

SARA: Maar zonder luiers kan toch niet?
Waar moet zij luiers zoeken?

MIRJAM: Zij wikkelde het kleine kind
In meegebrachte doeken.

KOOR: Zeg eens herder, waar kom jij vandaan?
(uit „De Ivoren luit”).

GABRIEL: (*klein herdertje, komt hard aanlopen*).
Wat zitten jullie rustig hier!
Heb je 't nog niet vernomen?
De Heiland, lang door ons verwacht,
Is eindelijk gekomen!

SARA: (*springt op*)
Gods zoon, die ons verlossen zal?

MIRJAM: Messias uitverkoren?

SARA: Wie bracht de boodschap, Gabriël?

MIRJAM: Wij willen 't haarfijn horen!

GABRIEL: Mijn Vader hield vannacht de wacht
In 't veld over de schapen,
De herders lagen bij het vuur,
Doodmoe, gerust te slapen,
Toen plotseling de hemel brak,
Het donker was verdwenen.
De aarde werd door stralend licht,
Of 't morgen was, beschenen.
De herders zagen toen, vol vrees,
Voor hun verbaasde ogen
Een Engel, als een witte duif,
Neerdalen uit den Hoge!
Hij sprak: „Vreest niet, maar weest verblijd,
Want dit doe ik u horen:
De Heiland, Gods geliefde Zoon
Is hedennacht geboren!
En dit zal u het teken zijn
Wanneer gij Hem gaat zoeken:
Een Kind dat in een kribbe ligt,
Gewikkeld in wat doeken.”
En toen hij uitgesproken had
Was heel het veld verdwenen,
Een legermacht van Engelen
Stond om de herders henen.

Toen klonk een hemelse muziek
Van fluiten en van snaren,
Zij loofden God en prezen Hem,
Toen zijn zij opgevaren!
Maar ik ga verder, want ik vind
Dat ieder het moet weten:
God sluit met ons een nieuw verbond.
Hij heeft ons niet vergeten!

(Gabriël af).

KOOR: Eere zij God
(Ned. Volkslied. pag. 265.)

MIRJAM: Zou 't heus zo zijn, of... was 't een droom?
(zacht, voor zichzelf).

In doeken was 't gewonden...
't Lag in een krib....

(schudt het hoofd, luid).

De Heiland wordt
Niet in een stal gevonden!
Een koning hoort in een paleis!
Hoe kon ik nu toch denken
Dat aan de wereld God Zijn Zoon
In onze stal zou schenken!

tot SARA: 't Is alles onzin wat hij zei.
Kom, 'k zal het maar vergeten!
Ik ga naar huis, het is al laat
En moeder wacht met 't eten.

KOOR: Daar kwamen Drie Koningen met een ster.
(Ned. Volkslied pag 78. vers 1, 2, en 3.)

De drie Koningen komen op

MELCHIOR: *(wijst naar den hemel).*
Daar staat de ster!

BALTHASAR: Hij trekt nog voort
Om ons den weg te tonen.
Toch is het of zijn gang vertraagt.

KASPAR: Zou hier de Koning wonen?

MELCHIOR: Zie! Hij staat still!

BALTHASAR: De eerste maal
Sinds wij de reis aanvaardden.

MIRJAM: *(tot Sara).*
Wie zouden toch die mannen zijn
Die naar den hemel staarden?

SARA: Zij hebben gouden kronen op
En dragen in hun handen
Geschenken: reukwerk, myrrhe en goud
Uit verre vreemde landen.

KASPAR: Wij moeten weten waar wij zijn.

MELCHIOR: Ik vraag wel aan die kleinen
Of hier een vorst geboren is
Waarvoor de sterren schijnen.

(tot de kinderen)

Waar zijn wij hier?

SARA: In Bethlehem.

BALTHASAR: Wij zoeken naar de woning
Waar deze nacht geboren is
De koning van de Joden.

MIRJAM: Dat is hier niet. U bent verkeerd.

SARA: 'k Weet hier geen vorst te wonen!

MELCHIOR: Zou dan de ster die stil bleef staan
Ons niet zijn woonplaats tonen?

KASPAR: Kom, wij gaan voort! Niet meer getalmd.

MELCHIOR: Wij willen verder reizen

BALTHASAR: Om dan te knielen voor het kind
En 't hulde te bewijzen.

(de Koningen af).

MIRJAM: Kom Sara, snel hen achterna.
'k Wil zien met eigen ogen
Of Gabriël de waarheid sprak
Of ons heeft voorgelogen!

[De palmboom wordt snel weggenomen en de Ingang van de stal neergezet].

KOOR: (zingt intussen):

Er is een kindeke geboren op aard.

[De koningen komen, op kleine afstand door de kinderen gevolgd, bij de stal
aan, op het ogenblik dat de herders hem door de lage deur verlaten].

HERDER I: Niet in hoven en paleizen,
Niet in rijkdom, praal en pracht,
Enkel maar als één der onzen,
Werd de Heiland ons gebracht.

HERDER II: Hulpeloos en klein heeft God zich
Aan de mensen toevertrouwd.
Hij, de Heer van aard' en hemel
Ligt hier arm en naakt en koud.

HERDER III: Niet aan koningen en heersers
't Engelenheir Gods boodschap bracht
Dat de Heiland was geboren
Waar het volk op heeft gewacht.

HERDER I: 't Waren niets dan arme herders
Bij de schapen op het veld
Die het eerst de boodschap hoorden
En er toen zijn heengeseld. [*herders af*].

BALTHASAR: Wat zijn aardse koninkrijken,
Wat kan macht en wat geweld
Tegen 't eeuwig rijk der liefde
Waar God zelf Zijn wetten stelt?

KASPAR: Dit kind gaat Koningen te boven!
Een ster heeft ons hierheen geleid
Daar God aan mensen wilde tonen
De Goddelijke majesteit!

BALTHASAR: Komt! Laten wij het Kind aanbidden!
Wij knielen voor Zijn kribbe neer.
En willen nederig belijden:
„Ach, wij zijn niets, Gij alles Heer!”
[*koningen af door de staldeur*].

MIRJAM: [*staart hen na*].
Dus toch 't gebeurde toch bij ons!
Ik wild'er niet van horen!
In onze stal . . . in geen paleis . . .
Bij ons is Hij geboren.
Bij ons in 't hooi! En ik deed niets!
Ik heb het niet geweten!
Gods Zoon . . . geboren in de stal . . .
En ik heb thuis gezeten
En niets gedaan! Ik gaf Hem niets!
Wat moet ik toch beginnen?
Nog nooit heb ik mij zó geschaamd.
Neen, ik durf niet naar binnen!

MARIA: [treedt door de deur naar buiten].
Mijn kleine Kind kan niets beginnen
Met hem die zich niet schuldig voelt.
Hij kwam om zondaars te vergeven,
Dat heeft God met Zijn komst bedoeld.

De staldeur staat voor ieder open.
Maar hij die schroomt om in te gaan,
Die zal het eerste Gods bedoeling
En Zijn geheimenis verstaan.

Kom daarom bij ons binnen, MIRJAM,
En blijf niet buiten in de kou,
Maar nader zonder vrees de kribbe
Waar hij te wachten ligt op jou.

MARIA met de kinderen gaan door de deur, terwijl het KOOR zingt:

Ik kniel aan uwe kribbe neer
O Jezus, Gij mijn leven!
Ik kom tot U en breng U, Heer
Wat Gij mij hebt gegeven.
O neem mijn leven, geest en hart,
En laat mijn ziel in vreugd en smart
Bij u geborgen wezen!

(Gezang 21 Herv. bundel.)

II